

Verhalen van liefde voorbij de dood

Eerste druk © 2023 Shel & Peter Keijsers

ISBN: 9789403716367

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

SHEL & PETER
KEIJSERS

VERHALEN
VAN LIEFDE
VOORBIJ DE
DOOD

Inhoud

Liefde op 2 november
Negen levens
De Arabische legende van de Walnoot, ofwel het
verhaal van Adhara en Kaled
Zo dichtbij, en toch zo ver weg
Brief aan mijn bedroefde kind
Een kort moment van onbezorgdheid
De glanzende krullen
Het hof van de koning behagen
Brief aan God
Een belofte van gene zijde
De albasten aartsengel
De diepste connectie
Het huis in de berg
De helpende hand
Water, aarde, wind, lucht en vuur
De laatste wandeling
De vergiftigde bron
Een definitief afscheid

Liefde op 2 november

Liefde op 2 november

Het aroma van wierook parfumeert de duisternis bekleed met veelkleurig papier. Amberineharsen lossen op in de hitte van de bruisende kolen in de vuurpotten, terwijl het licht van duizenden kaarsen de nacht oplicht. Gebeden stromen overal, versierd met cempasúchil en rode bloemen die op fluweel lijken. Zoals elk jaar komt de begraafplaats tot leven wanneer de levenden converseren en dineren met de geliefden die zijn vertrokken op de magische Mexicaanse nacht van de overledene. Families plaatsen altaren met foto's van de overledenen, fruit, snoep en verschillende lekkernijen. "Hoeveel toewijding, hoeveel liefde verloren!" Ik denk, en ik neem mijn camera klaar om een foto te maken van een wereld die 's ochtends verdwenen zal zijn. Ik concentreer me op een oude vrouw met donkere vlechten en een koperen huid die, staande voor een graf, een rozenkrans tussen haar vurige handen vasthoudt terwijl ze een gebed voor haar zoon lijkt op te wekken. Ik druk op de knop en maak een foto, twee, maar dan leg ik je mooie gezicht vast en je lange zwarte krullen die tussen mij en mijn scène worden geslagen. Het is geen illusie, je doordringende blik zit nog steeds in

mijn ogen als ik de camera verwijder en je recht aankijk.

"Zou u niet liever uw toestemming vragen om het te portretteren?", zeg je tegen mij. Ik kan je niet beantwoorden, ik ben gefascineerd door je schoonheid, je precieze woord en je waardige houding. Ik denk dat je het merkt, en je glimlacht als je eraan toevoegt:

"Ik begrijp dat het geen natuurlijk beeld zou zijn, maar je kunt nu om zijn toestemming vragen."

Als ik wil, kan ik je helpen. Ik kan alleen antwoorden:

"Ja, dank je," en ik vraag me af hoe je mijn vreemde taal begrijpt. Ik zie dat je wegloopt en je gemakkelijk beweegt, dan kom je bij me terug en laat me weten dat de vrouw, gevlend, me toestemming geeft om haar imago te redden. Hoe geweldig kijk je naar mij! Ik ontdek door de uren heen dat je essentie zo zoet is als de gekristalliseerde vrucht en zo vers als de nardi die de dageraad aromatiseert. Mijn gesprek met jou is zo interessant! Daarna, voor de vrolijke en kleurrijke ogen van honderden suikerschedels, stal ik een kus van je perfecte lippen. Je knuffelt me en laat me het meest speciale wezen op aarde voelen. Ik heb me nog nooit zo

buitengewoon gevoeld. Ik heb nooit kansen gemist voor liefde, maar aan jouw zijde besef ik dat ze allemaal onvolmaakt, oppervlakkig, gewoon zijn geweest. Ik wil voor altijd bij je blijven en houd me als een kind tegen je borst. Ik wou dat dit moment nooit eindigt.

Helaas heeft alles een moment en een einde en vraag je me om gedag te zeggen. Ik stel voor om je naar je huis te begeleiden, maar je zegt me dat het niet nodig is. Je belooft me dat we over een paar uur elkaar weer op dezelfde plek zullen ontmoeten. Dan kus je me opnieuw en loop je weg, verdwijnt je in de menigte. Ik ga terug naar mijn hotel. Ik kan niet geloven dat ik zo vluchtig zo diep in liefde ben gevallen. Ik kan niet slapen, in mijn hoofd blijf je volhouden met duizenden vragen die alleen de tijd kan beantwoorden. Ik tel de minuten die ontbreken om je te zien en uiteindelijk komt de tijd voor onze ontmoeting. Het is half vier 's middags, twaalf uur dat we hier zijn, maar je bent er nog niet. De seconden gaan voorbij, de minuten, meer dan een uur. Stukje bij beetje begin ik te geloven dat je niet zult komen, maar de hoop laat me niet in de steek. Op het heetst van de dag zullen de bloemen die ik je heb gebracht, beginnen te verwelken. Ze zijn allemaal

wit in het symbool van de zuiverheid van je geest, en een rood in het midden dat de passie vertegenwoordigt die je me laat voelen. Ik ben op zoek naar wat water, misschien een paar van de altaren die de nacht hebben doen bloeien en getuige zijn geweest van onze liefde. Maar mijn benen wiebelen als ik zie je beeld omringd door bloemen tussen de wolken. Jij bent het, geen twijfel mogelijk. Jij bent het en je bent net gestorven en je bent hier geweest zoals je gisteren beloofde. Ik heb het gevoel dat ik gek ga worden, ik begrijp niet wat er gebeurt, ik begrijp niet wat er is gebeurd. Na een tijdje begrijp ik dat er niets te begrijpen is, dat liefde zo is en dat het op onverklaarbare wijze tot ons komt. Ik huil, ik huil veel, omdat ik nooit de gelegenheid zal hebben om je gelukkig te maken. Ontslag Ik word wakker na een paar uur, ik plaats de nog verse rozen op je graf en kijk naar je ogen tussen de foto's van mijn camera. Je bent er nog steeds, met mij, glimlachend. Ik weet dat ik afscheid moet nemen.

Negen levens

Negen levens

De dag is al aangebroken als ik wakker word na een lange nacht slapen. De zon schijnt door een kleine opening door de gordijnen terwijl een van de ramen open staat om de kamer frisse lucht te laten inademen. Nog steeds onder de lakens blijf ik hangen in de nagloed van een levendige droom die ik probeer vast te houden. Ik wil nog niet uit bed komen en me omdraaien om die droom zijn voortzetting te laten hebben. Het is zo'n mooie droom, van prachtige weiden met bloemen in alle kleuren van de regenboog en schapen die in de verte worden gedreven. Het is een warme dag met een strakblauwe lucht, en ik verlang ernaar om in die weide te zijn. Het geeft mij een gevoel van rust, van innerlijke vrede. Ik probeer me het gezicht te herinneren van de herder die zijn schapen zo vakkundig leidt, maar het enige wat ik zie is een wazig gezicht onder een simpele strohoed op gewone kleding. Het hele landschap voelt zo vertrouwd, zo echt dat het bijna lijkt alsof ik ken die plek. Maar dan neemt de harde realiteit bezit van mij.

De telefoon gaat en half versuft neem ik op. Mijn beste vriendin wil met mij koffie drinken en vraagt welk tijdstip mij het beste uitkomt. Ik